

FÉLVÉREK ÉS MÁGUSOK

PERCY, ANNABETH
ÉS A KANE TESTVÉREK

A PERCY JACKSON-KÖNYVEK ALKOTÓJÁTÓL

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

FÉLVÉREK
ÉS
MÁGUSOK

PERCY, ANNABETH
ÉS A KANE TESTVÉREK

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2022

Sziasztok!

Mi a helyzet? Itt Percy Jackson.

Szóval... a múltkor volt egy közös melónk a Kane testvérpárral. Talán már hozzátok is eljutott a szóbeszéd, úgyhogy arra gondoltam, jobb, ha tőlem halljátok az igazságot.

Ne akadjatok ki, oké? Kiderült, hogy nem a görög istenek az egyetlen ókori istenségek. Carter és Sadie Kane mágusok, és jórészt azzal töltik az idejüket, hogy megzabolázzák az ókori Egyiptomból származó nagy és gonosz halhatatlanokat. Mi is csatlakoztunk hozzájuk, mármint Annabeth és én, hogy kiiktassunk néhány veszélyes lényt: egy óriáskrokodilt, ami fel akarta falni Long Islandet, egy őrült istent, aki fekete lyukat akart teremteni Rockaway-ben, és egy négyezer éves varázslót, aki majdnem elpusztította az emberiséget, hogy ő lehessen a világmindenség halhatatlan diktátora.

Ugye nem akadtatok ki? Jó, örülök.

Mind a három sztori benne van ebben a könyvben. Úgyhogy ha valaki megkérdezi tőletek: *Hé, hallottad, hogy egy halhatatlan szociopata egy háromfejű szörnyet idézett meg Rockaway Beachen?*, abszolút képből lesztek.

Nyugi! Végül minden jóra fordult. Mármint... egyelőre. Maradt ugyan néhány megoldatlan apróság... De tudjátok, mit? Ne is beszéljünk róla! Jó olvasást!

Üdv Manhattanból:

A handwritten signature in black ink that reads "PERCY JACKSON". The letters are slanted and connected in a cursive style.

SZŐBEK
FIA

MÁR AZ IS ELÉG GÁZ VOLT, hogy felfalt egy óriáskrokodil.
De a világító kardos srác csak tovább tetézte a kínjaimat.

Először is illene bemutatkoznom.

Carter Kane vagyok, félig elsős gimnazista, félig mágus, aki főállásban folyton az életére törő egyiptomi istenek és szörnyek miatt retteg.

Jó, az utolsó rész talán túlzás. Nem minden isten akar holtan látni. Csak sokan közülük, ami nem is csoda, hiszen mágus vagyok az Élet Házában. Tulajdonképpen afféle rendőrök vagyunk, akiket azért vetnek be, hogy az ókori egyiptomi természetfeletti erők ne garázdálkodhassanak szabadon a modern világban.

Szóval, ezen a bizonyos napon éppen egy elkóborolt szörnyet kerestem Long Islanden. A látóink már hetek óta mágikus zavarokat érzéltek a környéken. Aztán a helyi médiában is egyre-másra jelentek meg a tudósítások, hogy egy óriási lény tűnt fel a Montauk autópálya melletti tavakban és mocsarakban, ami felfalja a vadon élő állatokat és rettegésben tartja a helyieket. Az egyik riporter el is nevezte Long Island-i mocsári szörnynek.

Amikor már a halandók is riadót fújnak, ideje, hogy utánanézz a dolgoknak.

Rendes esetben a húgom, Sadie, vagy a brooklyni ház valamilyen beavatottja is velem jött volna. De ők most mind az egyiptomi Első Nomoszban voltak, ahol egyhetes kiképzésen vettek részt, hogy betekintést nyerjenek a sajtédémonok elleni küzdelemben (igen, tényleg léteznek; de ne akarjatok ennél többet tudni róluk), így hát egyedül maradtam.

A házi griffem, Vészmadár mögé kötöttem a repülő nádhajónkat, és egész délelőtt fel-alá röpködtünk a déli partszakaszon, árulkodó nyomok után kutatva. Ha kíváncsiak vagytok, miért nem ültem fel egyszerűen Vészmadár hátára, képzeljétek el két kolibriszerű szárnyat, ami gyorsabban és erősebben verdes, mint a helikopter rotorja. Hacsak nem akarod apróhúsként végezni, jobb, ha a csónakban utazol.

Vészmadárnak elég jó orra volt a mágiához. Néhány órányi járőrözés után felrikoltott:

– Ííííí! – és éles bal kanyarral befordult egy zöld, mocsaras öböl fölé, ami két lakópark között húzódott.

– Ott van? – kérdeztem.

Vészmadár megrázkódott, majd felvisított, és idegesen csapkodta szűrős farkát.

Nem sokat láttam, csak egy barna folyót, ami ezüstösen csillogott a nyári kánikulában, és mocsári füvek meg göcsörtös fák között kanyarogva torkollott a Moriches-öbölbe. A környék halványan az egyiptomi Nílus-deltára hasonlított, azzal a különbséggel, hogy itt a lápvidéket szürke tetős házsorokkal teli lakónegyedek fogták közre. Tőlünk északra hosszú kocsisor araszolt a Montauk autópályán: a nyaralók pánikszerűen menekültek a zsúfolt városból, hogy bele vessék magukat a hamptonsi tömegnyomorba.

Ha valóban egy húsevő mocsári szörny rejtőzik alattunk, vajon mennyi időbe telne, hogy rákapjon az emberhúsra? És ha ez bekövetkezne... nos, igazi terülj-terülj asztalkám várná a tengerparton.

– Jó – mondtam Vészmadárnak. – Tegyel le a folyóparton!

Miután kiléptem a hajóból, Vészmadár felsikoltott, és a hajóval együtt eltűnt a magasban.

– Hé! – kiáltottam utána, de már késő volt.

Vészmadár nagyon ijedős. Irtózik a húsevő szörnyektől. Meg a tűzijátéktól, a bohócoktól és Sadie fura angol fekete ribizlis lötytyétől. (Ez utóbbiért nem hibáztatom. Sadie Londonban nőtt fel, és enyhén ízlésficamos.)

Egyedül kell elintéznem a szörnyet, aztán ha végeztem, majd fűtyentek Vészmadárnak, hogy jöjjön vissza értem, döntöttem el.

Benéztem a hátizsákomba, és ellenőriztem a készletet: varázskötelek, hajlított elefántcsont pálca, egy darab viasz, amiből mágikus *usébt*i figurát mintázhatok, a kalligráfia-készletem és a gyógyital, amit Jaz barátnőm főzött nekem a minap. (Tudta, hogy sokat gyengélkedem.)

Már csak egy dologra volt szükségem.

Összeszedtem magam, és lenyúltam a Duatba. Az utóbbi időben egyre ügyesebben rejtettem el a vésztartalékomat – a pót-fegyvereket, a tiszta ruhát, a gumicukrot meg a hűtött gyömbéret – az árnyak birodalmában, de még mindig furcsa érzés fogott el, amikor átdugtam a kezem a hideg, súlyos, függönyszerű rétegekben. Megmarkoltam a kardomat, és előhúztam a nehéz *hopest*, aminek a pengéje olyan görbe, mint egy kérdőjel. A kardommal

és a varázspálcámmal felfegyverkezve felkészülten indulhattam az éhes mocsári szörny keresésére. Jaj, de jó!

Belegázoltam a vízbe, és azonnal térdre estem. A folyó feneké olyan volt, mint az alvadt pörköltzsaft. A cipőm minden lépésnél rémes hangot adott ki: *cupp-plotty, cupp-plotty!* Örültem, hogy Sadie nincs velem. Röhögőgörcsöt kapott volna.

Ráadásul akkora zajt csaptam, hogy lóttek a lopakodásnak.

Szúnyogok hada nyüzsgött körülöttem. Hirtelen elfogott az idegesség, és nagyon egyedül éreztem magam.

Lehetne rosszabb is, mondtam magamban. *Például ha sajtémonok után kajtatnék.*

De nem sikerült meggyőznöm magam. Hallottam, hogy a közeli lakóparkban gyerekek kiabálnak és nevetgélnek, gondolom, játszottak. Eltűnődtem, vajon milyen lenne normális gyerekként élni, és a barátaimmal lógni ezen a nyári délutánon.

Szép gondolat volt, jól el is kalandoztam miatta. Csak akkor vettem észre a hullámokat, amikor ötven méterrel előttem valami a felszínre tört a víz alól: feketés-zöldes dudorok sora. Rögtön el is merült, de akkor már tudtam, mivel van dolgom. Sok krokodilt láttam már, de ez ijesztően nagy volt.

Eszembe jutott El Paso és a tavalyelőtti tél, amikor Szobek, a krokodilisten megtámadott engem és a húgomat. Nem volt egy jó emlék.

Izzadság csorgott végig a nyakamon.

– Szobek – mormoltam –, ha megint te szórakozol velem, Rére esküszöm, hogy...

A krokodilisten – mivel jóban vagyunk a főnökével, a napisten-nel – megígérte, hogy a jövőben békén hagy minket. Csakhogy... a krokodilok hamar megéheznek. És akkor hajlamosak megfeledkezni az ígéreteikről.

Senki sem felelt. A hullámok elcsitulnak.

A mágikus ösztöneim nem a szörnyek érzékelésére vannak kihegyezve, de mintha elsötétült volna előttem a víz. Vagy ennyire mély volt, vagy valami nagydarab ízé rejtőzött a felszín alatt.

Szinte reménykedtem, hogy Szobek az. Akkor legalább beszélhetnék vele, mielőtt megöl. Szobek szeretett dicsekedni.

Sajnos nem ő volt.

A következő mikroszekundumban valami feltört a víz alól, de akkor már késő lett volna riadóztatni a Huszonegyedik Nomoszt. A sárgán izzó szemek akkorák voltak, mint a fejem, az oszlopszerű nyakon arany ékszerek csillogtak. A monstrum kitátotta a száját: a girbegurba fogsorral szegélyezett hatalmas rózsaszínű szájpadrás olyan széles volt, hogy egy kukásautót is könnyedén elnyelt volna.

A lény egészben bekapott.

Képzeld el, hogy fejjel lefelé beleszuszakolnak egy óriási nyálkás szemeteszsákba, ahol nem kapsz levegőt. Ilyen érzés volt a szörny gyomrában kuksolni, csak még ráadásul meleg is volt, és bűdös is.

Első kábulatomban moccanni sem tudtam. Nem hittem el, hogy élek. Ha a krokodilnak kisebb a szája, biztosan kettéroppant. Így azonban egészben nyelt le, tehát várhattam, hogy lassan megemésszen.

Micsoda mázli!

A szörny teste rázkódni kezdett, ami összekuszálta a gondolataimat. Lélegzet-visszafojtva vártam, mikor üt az utolsó órák. A kardom és a varázspálcám nálam volt, de mivel mindkét karom az oldalamhoz szorult, nem tudtam bevetni őket. A táskámban lévő dolgokat sem értem el.

Így csak egy megoldás maradt: a varázslás. Ha kigondolnék egy helyzethez illő hieroglifikus szimbólumot, és hangosan

kimondanám, talán megidézhetnék valami ipari méretű, „istenek haragja”-szerű varázslatot, amivel kiszabadulhatok a hulló gyomrából.

Elméletben: nagyszerű megoldás.

A gyakorlatban: A legkedvezőbb körülmények között sem vagyok a varázsigék mestere. A sötét, bűdös hullógyomor pedig csak tovább rontotta az esélyeimet.

Menni fog, győzködtem magam.

Annyi veszélyes kaland után nem halhatok meg csak így. Sadie vigasztalhatatlan lenne. És miután túltette magát a gyászon, utánam jönne az egyiptomi túlvilágba, és szénné alázna, hogy milyen hülye voltam.

Égett a tüdőm. Az ájulás kerülgetett. Kiválasztottam egy varázsigét, és minden csepp erőmet összeszedve felkészültem a kimondására.

A szörnyeteg hirtelen vergődni kezdett. Felüvöltött, ami innen belülről elég furcsán hangzott, és összeszűkült a torka. Mintha egy fogkrémes tubusból préseltek volna ki. Rakétaként süvítettem ki a lény szájából, és a mocsári fűbe zuhantam.

Nagy nehezen talpra kecmeregtem. Félig vakon, zihálva tántorogtam előre, a testemet borító krokodilnyálka úgy búzlótt, mint egy poshadt akvárium.

A víz színén buborékok kavargtak. A krokodil eltűnt, úgy húsz méterre tőlem azonban egy fiatal srác állt a mocsárban. Farmert és kifakult narancssárga pólót viselt, amire az volt írva, hogy valamilyen TÁBOR. A többit nem tudtam elolvasni. Kicsit idősebbnek tűnt, mint én – tizenhét év körüli lehetett –, borzas fekete haja volt, és tengerzöld szeme. De mindenekelőtt a kardja ragadta meg a figyelmemet: egy bronzosan izzó kétélű penge.

Nem is tudom, melyikünk lepődött meg jobban.

A Táborlakó egy darabig némán bámult rám. Miközben szemügre vette a *hopesemet* és a varázspálcámat, az volt az érzésem, hogy a valós formájukban látja őket. A földi halandók nehezen ismerik fel a mágiát. Az agyuk nem tudja értelmezni a látottakat, így könnyen előfordulhat, hogy, teszem azt, baseballütőnek vagy sétapálcának nézik a kardomat.

Ez a srác viszont... más volt. Biztosan mágus, gondoltam magamban. Csupán az volt a bökkenő, hogy szinte az összes észak-amerikai mágust személyesen ismerem, őt azonban még életemben nem láttam. Ahogy a kardját sem. Hiányzott belőle... az *egyiptomiasság*.

– A krokodil – mondtam, és igyekeztem nyugodt, egyenletes hangon beszélni. – Hová tűnt?

A Táborlakó a homlokát ráncolta.

– Szívesen.

– Tessék?

– Fenékbe szúrtam a krokkit. – A srác a kardjával imitálta a műveletet. – Ezért öklendezett fel téged. Úgyhogy szívesen. Mit csináltál odabent?

Bevallom, nem voltam rózsás hangulatban. Búzlóttam. Minde nem fájt. És, igen, kicsit zavarban is voltam, hogy a hatalmas Carter Kane, a brooklyni ház vezetője úgy pottyant ki egy krokodil szájából, mint egy óriási szörgombóc.

– Pihentem! – csattantam fel. – Na, szerinted mit csináltam? Amúgy ki vagy, és miért vadászad le a szörnyemet?

– A szörnyedet? – A srác felém trappolt a vízben. Könnyedén mozgott az iszapban. – Figyu, haver, én nem tudom, ki fia-borja vagy, de ez a krokodil már hetek óta rettegésben tartja Long Islandet. Amit személyes sértésnek veszek, mivel ez az otthonom. Néhány napja megette az egyik pegazusunkat.

Ideges rángás futott végig a gerincemen, mintha egy elektromos kerítésnek tántorodtam volna.

– Azt mondtad, pegazus?

A srác azonban leintett.

– Most akkor a te szörnyed vagy sem?

– Nem az enyém! – morogtam. – Csak próbálom megállítani!
Most hol...

– A krokodil arrafelé tart. – A srác dél felé mutatott a kardjával.

– Már rég üldözőbe vettem volna, ha nem bukkansz elő.

Furán méregetett, amitől zavarba jöttem, hiszen jó tizenöt centivel magasabb volt nálam. Még mindig nem sikerült elolvasni, mi van a pólójára írva, csak annyit láttam, hogy TÁBOR. A nyakában bőrszíj lógott, rajta színes agyaggyöngyök, amiket mintha egy gyerek csinált volna technikaórán. Sem mágusfelszerelés, sem varázspálca nem volt nála. Talán ő is a Duatban tárolja a cuccait? Vagy csak egy zakkant halandó, aki véletlenül talált egy varázskardot, és ettől rögtön azt hiszi magáról, hogy szuperhős? Az ősi ereklyék könnyen megzavarhatják az elmét.

A srác végül megrázta a fejét.

– Feladom. Árész fia vagy? Tuti, hogy félvér vagy, de mi történt a kardoddal? Teljesen elgörbült.

– Ez egy *hopes*. – A döbbenetem ádáz dühbe fordult. – Alapból görbe.

De engem most nem a kard érdekelt.

A Táborlakó *félvérnek* nevezett? Talán rosszul hallottam. Talán valami másra gondolt. Csakhogy az apám afroamerikai. Az anyám meg fehér. Nem kedvelem a *félvér* szót.

– Menj innen! – mondtam fogcsikorgatva. – El kell kapnom a krokodilt.

– Haver, *én* kapom el – erősködött a srác. – Téged majdnem megevett. Nem emlékszel?

Az ujjaim a kardom markolata köré kulcsolódtak.

– Tökéletesen ura voltam a helyzetnek. Éppen egy öklöt akartam megidézni...

Ami ezután történt, az teljes egészében az én saram.

Én nem akartam. Őszintén. De dühös voltam. És talán már említettem, hogy nem vagyok a varázsigék mestere. Miközben a krokodil gyomrában kuksoltam, arra készültem, hogy megidézem Hórusz öklét, egy hatalmas, kéken izzó kezet, ami porrá hamvasztja az ajtókat, a falakat és nagyjából mindent, ami az útjába kerül. Az volt a tervem, hogy kiöklözöm magam a szörnyből. Igen, undorító, de remélhetőleg hatásos.

Azt hiszem, a varázsigé még mindig ott lebegett a fejemben, mint egy csőre töltött fegyver. Még mindig haragudtam a Táborlakóra, ráadásul kába is voltam, ezért véletlenül az „ököl” szó ókori egyiptomi megfelelője csúszott ki a számon: *khefa*.

Ami egy egészen egyszerű hieroglifa:

Nem is gondolnátok, mennyi bajt okozhat.

Amint kimondtam a szót, a szimbólum felizzott közöttünk. Egy óriási, mosogatógép méretű ököl villant fel a levegőben, és telibe kapta a Táborlakót.

Szó szerint kiütöttem a srácot a cipőjéből. Ő pedig hangos cuppanással sűvített ki a folyóból! Az utolsó dolog, amit láttam belőle, a csupasz lábfeje volt, amint kozmikus sebességgel repül hátrafelé, hogy aztán eltűnjön a szemem elől.

Nem, nem éreztem elégtételt. Jó... talán egy icipicit. De inkább megalázónak találtam a helyzetet. Lehet, hogy a srác bunkó volt, de egy mágusnak akkor sem szabad arra használnia Hórusz öklét, hogy föld körüli pályára állítson egy vadidegent.

A homlokomra csaptam.

– Hát, ez csodás!

Átgázoltam a mocsáron, komolyan aggódtam, hogy kinyírtam a srácot.

– Bocs, haver! – kiabáltam, remélve, hogy hall engem. – Élsz még...?

A hullám szó szerint a semmiből jött.

Egy öt méter magas vízfal hanyatt lökött a folyóba. Prüszkölve bukkantam a felszínre, a számban rémes halíz terjengett. Miután kitöröltem a szememből a trutymót, észrevettem, hogy Táborlakó nindzsa stílusban, felemelt karddal szökken felém.

Felemeltem a *hopesemet*, hogy kivédjem a csapást. Azt valahogy sikerült megúsznom, hogy a Táborlakó kettéshasítsa a fejemet, de a srác erős és fürgé volt. Miközben hátrálni kezdtem, többször is lecsapott rám. Minden alkalommal háritottam az ütést, de világosan látszott, hogy én vagyok a gyengébb. A Táborlakó kardja könnyebb és gyorsabb volt, és igen, elismerem, a srác ügyesebben is vívott.

Szívesen elmagyaráztam volna neki, hogy hibáztam. Hogy nem tekintem ellenségnek. De egyelőre minden idegszállammal arra összpontosítottam, hogy ne vágjon ketté.

A Táborlakónak azonban nem okozott gondot a beszéd.

– Most már értem – mondta, és lesújtott a fejemre. – Te is szörny vagy.

CSÖRR! Kivédtem az ütést, és hátratántorodtam.

– Nem vagyok szörny – nyögtem ki nagy nehezen.

A kardom önmagában nem volt elég ahhoz, hogy legyőzzem a srácot. Csakhogy én nem akartam bántani. Annak ellenére, hogy Kane-ízű szendvicset akart csinálni belőlem, még mindig furdalt a lelkiismeret, amiért kiprovokáltam a harcot.

A srác újra meglendítette a kardját. Nem volt más választásom. Ezúttal a varázspálcámat használtam, a görbe elefántcsonttal

kaptam el a Táborlakó pengéjét, és mágikus erőt vezettem a karjába. A levegő villogva recsegett-ropogott közöttünk. A Táborlakó hátratántorodott. Kék varázsszikrák pattogtak körülötte, mintha nem igazán tudnék mit kezdeni a varázserőmmel. Ki ez a srác?

– Az előbb azt mondtad, hogy a krokodil a tiéd. – A Táborlakó mogorván nézett rám, zöld szemében harag lángolt. – Gondolom, elvesztetted a kis kedvencedet. Talán szellem vagy, aki a Halál Kapuján keresztül szökött ki az Alvilágból?

Mielőtt egyáltalán felfoghattam volna a kérdést, kinyújtotta a szabadon maradt kezét. A folyó irányt változtatott, és ledöntött a lábamról.

Sikerült felállnom, de már nagyon untam, hogy folyton mocsárvizet kell nyelnem. Eközben a Táborlakó újra támadásba lendült, és magasra emelte a kardját, hogy halálos csapást mérjen rám. Kétségbeesésemben elejtettem a pálcámat. A hátizsákomba nyúltam, és megmarkoltam egy kötélrészletet.

Elhajítottam, és kiadtam a parancsot:

– *TAS! Kötözd meg!*

Ám a Táborlakó bronzpengéje a csuklómba vág.

Éles fájdalom nyilallt a karomba. A látásom elhomályosult. Sárga foltok táncoltak a szemem előtt. Eldobtam a kardomat, és zihálva kaptam a csuklóhoz, miközben a kínzó fájdalom minden gondolatot kitörölt a fejemből.

A szívem mélyén tudtam, hogy a Táborlakó könnyedén megölhetne. Valami miatt azonban megkegyelmezett nekem. Émelyegve hajoltam előre.

Kényszerítenem kellett magam, hogy a sebre nézzek. Vérben úszott, ám ekkor eszembe jutott valami, amit még Jaz mondott nekem a brooklyni ház gyengélkedőjén: a vágott sebek rendszerint sokkal súlyosabbnak tűnnek, mint amilyenek valójában.

Reméltem, hogy Jaz nem tévedett. Előhalásztam egy darab papirszert a táskámból, és rögtönzött kötésként a sebre nyomtam.

A fájdalom még mindig elviselhetetlen volt, a hányingerem azonban alábbhagyott. Lassan a gondolataim is kitisztultak, és azon tűnődtem, hogy az ellenfelem miért nem nyársalt még fel.

A Táborlakó a derékig érő vízben ücsörgött, nem messze tőlem, és leverten nézett rám. A varázskötelem a kardot tartó kardjára tekeredett, aztán a tarkójához erősítette a kezét. Sehogy sem tudta elengedni a kardját, és ettől úgy nézett ki, mintha egy rénszarvasagancs nőtt volna a füle mellé. Megszállottan rángatta a kötelet a szabad kezével, de persze semmit sem ért el vele.

Végül felsóhajtott, és gyilkos pillantást vetett rám.

– Komolyan kezdelek meggyűlölni.

– *Te engem?* – kiáltottam méltatlankodva. – Mindjárt elvérzek! És különben is te kezdted a balhét, amikor félvérnek nevezted!

– Jaj, ne már! – A Táborlakó bizonytalanul talpra állt, igaz, a kard-agancsa lehúzta a fejét. – Te nem lehetsz halandó. Ha az lennél, egy pillanat alatt szétszednélek a kardommal. Ha nem vagy szellem vagy szörny, akkor csakis félvér lehetsz. Egy kóbor félisten Kronosz seregéből, ha jól sejtem.

Egy kukkot sem értettem az egészből. Kivéve egyvalamit.

– Szóval, amikor félvérnek nevezted...

A srác úgy bámult rám, mintha hibbant lennék.

– Úgy értettem, hogy félisten vagy. Igen. Miért, mit hittél?

Ezen elgondolkodtam. Korábban is hallottam már a *félisten* kifejezést, de ez nem egyiptomi fogalom. A srác talán megérezte, hogy közöm van Hóruszhoz, hogy az isten erejét közvetítem... de miért beszél ilyen nyakatekerten?

– Ki vagy te? – szegeztem neki a kérdést. – Vízementalistába oltott harci mágus? Melyik nomoszhoz tartozol?

A srác keserű kacajjal felelte:

– Haver, gőzöm sincs, miről beszélsz. Én nem lógok gnómokkal. Szatírokkal, esetleg. Meg küklopszokkal. De gnómokkal nem.

Biztos a vérvesztéségtől szédültem. A srác szavai úgy pattogtak a fejemben, mint a pingponglabdák: *Küklopszok, szatírok, félistenek, Kronosz*. Korábban Árész is említette. Aki görög isten, nem egyiptomi.

Vártam, mikor nyílik meg alattam a Duat, hogy a mélybe rántson. *Görög... nem egyiptomi*.

Lassan derengeni kezdett valami. Nem örültem neki. Sőt, a szent Hórusz tört ki tőle.

A sok mocsári víz ellenére, amit lenyeltem, kiszáradt a torkom.

– Nézd – mondtam –, sajnálom, hogy kiütöttelek azzal a mágikus ökölrel. Véletlen volt. De egyvalamit nem értek... meg kellett volna ölnie téged. Te viszont nem haltál meg. Döbbenet.

– Jaj, de csalódott valaki! – dünyögte a srác. – De ha már itt tartunk, neked is halottnak kellene lenned. Nem sokan vívnek ilyen jól. És a kardomnak szét kellett volna porlasztania a krokodilodat.

– Utoljára mondom, hogy *nem* az én krokodilom.

– Jó, mindegy. – A Táborlakó kételkedve nézett rám. – A lényeg az, hogy elég jól eltaláltam a krokít, de csak feldühítettem vele. A mennyei bronznak porrá kellett volna hamvasztania.

– Mennyei bronz?

Velőtrázó sikoly szakította félbe a beszélgetésünket: egy rémült gyerekhang.

Nagyot dobbant a szívem. Hülye voltam. Elfelejtettem, miért vagyunk a mocsárban.

A Táborlakóra szegeztem a tekintetemet.

– Meg kell állítanunk a krokodilt.

– Fegyverszünet – javasolta a srác.

– Jó. Ráérünk azután legyilkolni egymást, hogy elintéztük a krokodilt.

– Áll az alku. Most pedig eloldoznád a kezemet? Úgy érzem magam, mint egy nyavalyás egyszerű.

Nem állítom, hogy vakon megbíztunk egymásban, de legalább volt egy közös ügyünk. A Táborlakó elővarázsolta a cipőjét a folyóból – fogalmam sincs, hogyan –, és felvette. Aztán vászonpólyába teker- te a kezemet, és megvárta, amíg felhörpintem a gyógyitalom felét.

Ezután újult erővel rohantam utána a sikolyok forrása felé.

Azt hittem, elég jó formában vagyok, hiszen eleget gyakorlom a harci mágiát, nehéz ereklyéket cipelek és rendszeresen kosarazok Hufuval meg a pávián barátaival (a páviánok nem szórakoznak, amikor kosárra kell dobni). Ennek ellenére alig bírtam lépést tar- tani a Táborlakóval.

Erről eszembe jutott, hogy már nagyon unom ezt a nevet.

– Hogy hívnak? – lihegtem futás közben.

A srác óvatos pillantást vetett rám.

– Nem tudom, megmondhatom-e. A név veszélyes fegyver.

Ebben természetesen igaza volt. A név hatalom. Nemrég a hú- gom, Sadie megtudta a *renemet*, a titkos nevemet, és még mindig szorongtam emiatt. Egy ügyes mágus még egy hétköznapi névvel is rengeteg csínyet követhet el.

– Ez igaz – feleltem. – Akkor kezdem én. Carter vagyok.

Azt hiszem, a srác hitt nekem. A szeme körül kisimultak a ráncok.

– Percy – közölte velem.

Szokatlan név volt, talán brit, bár a srác tisztára úgy beszélt és viselkedett, mint egy amerikai.

Átugrottunk egy korhadt fatörzset, és végre kijutottunk a mocsárból. Felmásztunk a füves töltésen, és a közeli házak felé

indultunk, amikor rájöttem, hogy már nem csak egy hang sikoltozik odafent. Ez aggasztó volt.

– Előre figyelmeztetek – mondtam Percynek –, nem ölheted meg a szörnyet.

– Ja, persze – morogta Percy.

– Nem, úgy értem, hogy *halhatatlan*.

– Ezt már sokszor hallottam. Egy rakás halhatatlant elpárologtattam már, és visszaküldtem őket a Tartaroszba.

A Tartaroszba? – hüledeztem magamban.

Megfájdult a fejem Percy dumájától. Arra emlékeztetett, amikor apa elvitt Skóciába, ahol az egyiptológia témakörében tartott előadást. Próbáltam szóba elegyedni a helyiekkel, és tudtam, hogy angolul beszélnek, de minden második mondatnál úgy éreztem, mintha másik nyelvre váltottak volna – más szavakat használtak, más volt a kiejtésük –, én meg azt sem tudtam, mi a fenéről hadoválnak. Percy is ilyen volt. Ő meg én *majdnem* ugyanazt a nyelvet beszéltük: varázslat, szörnyek, satöbbi. De a szókincse teljesen fals volt.

– Nem – próbálkoztam újra félúton a dombtető felé. – Ez a szörny egy *petszukhosz*. Szobek fia.

– Ki az a Szobek? – kérdezte Percy.

– A krokodilok ura. Egyiptomi isten.

Percy hirtelen megtorpant. Rám meredt, és, esküszöm, szinte sистерgett körülöttünk a levegő. Egy cérnavekony hang azt súgta: *Fogd be! Egy szót se többet!*

Percy a *hopesre* pillantott, amit sikerült kiszednem a folyóból, majd az övembe tűzött pálcára siklott a tekintete.

– Honnan származol? Őszintén.

– Eredetileg? – kérdeztem. – Los Angelesből. De most Brooklynban élek.

Úgy tűnt, ezzel nem oszlattam el Percy aggodalmait.

– Szóval ez a szörnyeteg, ez a *pet-suttyó*, vagy mi...
– Petszukhosz – magyaráztam. – A szó görög, de a szörny egyiptomi. Fogalmazzunk úgy, hogy ő volt Szobek templomának kabalafigurája, akit élő istenként tiszteltek.

Percy felnyögött.

– Úgy beszélsz, mint Annabeth.

– Kicsoda?

– Senki. Mellőzzük a történetet. Hogyan ölhetjük meg a krokodilt?

– Mondtam már, hogy...

Fentről újabb sikoly hallatszott, amit hangos roppanás követte, mintha egy présgépet indítottak volna be.

Felnyargaltunk a dombtetőre, aztán egy kerítésen át beugrottunk valakinek a hátsó udvarába, és berohantunk a lakópark egyik zsákutcájába.

Az utca közepén álló óriási krokodilt leszámítva a környék akárhol lehetett volna az Egyesült Államokban. A zsákutcát fél tucat egyemeletes ház övezte, gondozott pázsit az ajtók előtt, közép-kategóriás autók a kocsibejárókon, postaládák a járdaszegélyen, zászlók a tornácok fölött.

Ebbe az amerikai látványba pancsolt bele a szörny: épp egy háromajtós zöld Priuson kérődzött, aminek lökhárítóján AZ USZKÁROM OKOSABB, MINT EGY ÖTÖDIKES feliratú matrica díszelgett. A *petszukhosz* nyilván azt hitte, hogy a Toyota egy másik krokodil, és így akarta érvényre juttatni a dominanciáját. Vagy csak egyszerűen nem szerette az uszkárokat és/vagy az ötödikeseket.

Ákárhogya is, a szárazföldön a krokodil még ijesztőbbnek tűnt, mint a vízben. Körülbelül tíz méter hosszú volt, olyan magas, mint egy teherautó, a farka pedig olyan hatalmas és erős, hogy egy suhintással felborította az autókat. A bőre zöldesfeketén csillogott, a lábai körül víz csordogált. Eszembe jutott, hogy Szobek egyszer azt mesélte nekem, hogy az ő isteni verejtékéből keletkeztek a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

világ folyói. Pfuj! Gondolom, ez a szörny is ugyanilyen szent verejtéket izzadt ki magából. Duplán pfuj!

A lény szeme beteges sárga fénnel izzott. Fogai fehéren csillogtak. De a legfurábbak mégis a fukszai voltak. Egy arany láncszemekből álló bonyolult nyakörv lógott a nyakában, és annyi drágakő csillogott rajta, hogy egy magánsziget is kitelt volna az árából.

A nyakláncból jöttem rá – még a mocsárban –, hogy a szörny egy *petszukhosz*. Valahol azt olvastam, hogy Szobek szent állata is valami hasonlót viselt Egyiptomban, ennek ellenére fogalmam sem volt, mit keres a szörnyeteg egy Long Island-i lakóparkban.

Miközben Percy és én távolról figyeltük a jelenetet, a krokodil lecsapott, és kettéharapta a zöld Priust, üveg- és fémszilánkokkal, továbbá légszákcafatokkal terítve be a szép zöld gyepet.

Miután félredobta a roncsot, féltucatnyi gyerek bukkant elő a semmiből – alighanem a közelben parkoló autók mögött bújtak meg –, és indiánüvöltéssel rohmozták meg a szörnyeteget.

Nem hittem a szememnek. A gyerekek ránézésre kisiskolások lehettek, és a vízbombákon meg a vízipisztolyokon kívül nem volt náluk más fegyver. Vakáció volt, és éppen vízcisatát vívhattak, amikor a szörny megzavarta őket.

Egyetlen felnőtt sem volt a láthatáron. Talán dolgoztak. Vagy bent voltak, és ijedtükben elájultak.

A gyerekek inkább tűntek dühösnek, mint rémültnek. Körbe-körbe szaladgáltak a krokodil körül, és vízbombákkal dobálták, amik ártalmatlanul fröccsentek szét a szörnyeteg bőrén.

Haszontalanok voltak, és ostobák? Igen. De nem tudtam nem csodálni a bátorságukat. Mindent megtettek, hogy szembeszálljanak a szörnyvel, ami betört az utcájukba.

Talán olyannak látták a krokodilt, amilyen valójában volt. De az is lehet, hogy a halandó agyuk azt hitte, egy szökött elefánttal van dolguk vagy egy zakkant futárral, aki megunta az életét.